

Stanowisko nr 4 / II / 2009

Krajowej Rady Diagnostów Laboratoryjnych

z dnia 27 lutego 2009 roku

**w sprawie złożenia przez Rzecznika Praw Obywatelskich
do Trybunału Konstytucyjnego
wniosku o stwierdzenie niezgodności art. 34 ust 2 ustawy
z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej
(t.j.: Dz.U. nr 144 z 2004 r. poz. 1529 ze zm.)
z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej**

Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych po zapoznaniu się z treścią wniosku Rzecznika Praw Obywatelskich nr RPO-598261-1/08/AK z dnia 12 stycznia 2009 r. skierowanego do Trybunału Konstytucyjnego wnoszącego o stwierdzenie niezgodności art. 34 ust 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o diagnostyce laboratoryjnej z art. 17 ust 2 w związku z art. 17 ust 1 i art. 31 ust 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej

w y r a ż a

swoje głębokie zaniepokojenie nieprawidłową oceną treści przepisów ustawy o diagnostyce przez Rzecznika Praw Obywatelskich. Krajowa Rada Diagnostów Laboratoryjnych stwierdza, że wniosek Rzecznika Praw Obywatelskich jest bezzasadny.

Trybunał Konstytucyjny już w uzasadnieniu wyroku z dnia 23 czerwca 2006r sygn. TK17/04 wyraził pogląd, że art. 31 ust 3 Konstytucji ustalający, że ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych praw i wolności mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne dla bezpieczeństwa lub porządku publicznego, bądź dla ochrony zdrowia.

Ustawodawca przyjął prawną regulację wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego związanego z ochroną zdrowia, czyniąc to w interesie publicznym, a przede wszystkim ze względu na bezpieczeństwo pacjenta. Oznacza to, że ustawowa regulacja warunków wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego nie znosi, ani nie ogranicza wolności jego wykonywania tak długo, jak długo nawiązuje do sprawowania przez samorząd zawodowy kontroli i nadzoru nad jego wykonywaniem.

Bez obowiązkowej przynależności do samorządu zawodowego, kontrola i nadzór nad właściwym wykonywaniem zawodu zaufania publicznego bowiem – a takim jest zawód diagnosty laboratoryjnego – byłyby niemożliwe lub tylko incydentalne.

Skoro prowadzenie działalności, np. gospodarczej, wymaga obligatoryjnej rejestracji we właściwym organie administracji państwowej, to również możliwość wykonywania zawodu diagnosty laboratoryjnego – tylko po uprzednim obowiązkowym wpisie na listę diagnostów laboratoryjnych, prowadzonej przez wskazany ustawowo organ samorządu zawodowego – jest prawnie uzasadnione.

Podkreślenia wymaga i to, że realizacje zadań naszego zawodowego samorządu jest spójna i organicznie złączona z etyką zawodową diagnostów laboratoryjnych, co wnikliwie zostało określone w Kodeksie Etyki Diagnosty Laboratoryjnego uchwalonym przez Nadzwyczajny Krajowy Zjazd Diagnostów Laboratoryjnych w dniu 13 stycznia 2006 roku.

Niezależnie od już wskazanych w zarysie istotnych zasad funkcjonowania samorządu zawodowego nie można pominąć faktu, że Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych - przejmując na siebie zadania organów administracji państwowej w zakresie ustalania prawa wykonywania zawodu i sprawowania rzeczywistego merytorycznego nadzoru nad jego wykonywaniem, dbając o wysokość kwalifikacji i rzetelność czynności diagnostycznych będących gwarancją uzyskiwania przez pacjentów wyników badań mających decydujące znaczenie dla ich zdrowia i życia - nie korzysta z dotacji budżetowych.

Wszystkie zadania naszego samorządu, w tym organizowanie podnoszenia kwalifikacji zawodowych przez diagnostów poprzez umożliwienie im udziału w sympozjach, konferencjach i pomoc przy uzyskiwaniu specjalizacji, Krajowa Izba Diagnostów Laboratoryjnych finansuje z własnych środków pochodzących wyłącznie ze składek członkowskich. Oznacza to, że diagnosty laboratoryjni - członkowie samorządu poprzez swoją Izbę, do której obowiązkowo przynależą – poprzez wybranych przez siebie delegatów, reprezentantów i przedstawicieli sami ustalają sposoby wydatkowania i pozyskiwania środków finansowych na pokrycie kosztów działania samorządu i realizację jego zadań.

Jest to działanie świadome, a nie wymuszone przez decyzje zarządcze administracji państwowej, **a więc zatem i bezcenne przy tworzeniu się społeczeństwa obywatelskiego.**

Tylko samorząd zawodowy zorganizowany na podstawie obowiązkowej przynależności gwarantuje, że diagnosty laboratoryjni będą postrzegani tak samo jak inne medyczne zawody regulowane oraz będą cieszyć się zaufaniem publicznym.

Zadania naszego samorządu usystematyzowane w 9 problemowych grupach od prowadzenia rejestru osobowego diagnostów poczynając, poprzez ewidencję medycznych laboratoriów diagnostycznych, aż po posiadanie i prowadzenie własnej bazy materialnej włącznie, wskazują jak szeroki jest to zakres i jakiej wymaga pracy, zaangażowania oraz poświęcenia ze strony osób, które zostały wybrane do sprawowania funkcji w organach KIDL. Zaangażowanie członków samorządu zawodowego diagnostów laboratoryjnych w pracę Izby wynika z ich wysokiej świadomości, etyki zawodowej i odpowiedzialności za tę dziedzinę ochrony zdrowia.

Biorąc pod uwagę fakt, że aktualnie realizowane zadania przez samorząd zawodowy na pewno musiałyby być wykonane przez administrację państwową - nie zawsze przygotowaną merytorycznie do nadzoru nad zawodem diagnosty - nasuwa się jedyny sensowny wniosek: **przyjęte rozwiązanie regulowane w ustawie o diagnostyce laboratoryjnej jest jak najbardziej prawidłowe oraz nie obciążające budżetu Państwa, stąd organy Państwa nie powinny ingerować w funkcjonowanie samorządu, jeżeli działa on zgodnie z ustawą, przepisami wykonawczymi oraz prawidłowymi uchwałami wewnętrznymi.**

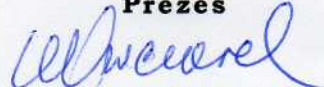
Ponieważ samorząd zawodowy na podstawie delegacji ustawowej diagnostów laboratoryjnych wykonuje władztwo administracyjne w sprawach zawodu diagnosty laboratoryjnego zastępując w tym zakresie organy administracji państwowej, to zastrzeżenia Rzecznika Praw Obywatelskich odnośnie obowiązkowej przynależności do samorządu zawodowego mającej ograniczać w jego ocenie wolność i swobody obywatelskie są niczym nie uzasadnione oraz bezzasadne.

Sekretarz

(-) Czesław Głowniak

Prezes

(-) Henryk Owczarek